

Добрите очи на тъгата

Мария е родена в с. Пирин и целия си живот е прекарала там. Простичко, но и нелеко. В грижа и труд, следващи естествения цикъл на природата, като в един вечен кръговрат. Споделя, че вече нищо не помни от детството и младините си. Единствено едни череша...

Някога, много отдавна, се били на родили в една местност наблизо много череша и с приятелката ѝ ходили да си наберат. И с магаренцето. И донесли на цялото село, защото така живеели, задружно, и каквото имало за тях, имало и за останалите, пък и без това компоти по него време не правели. Всичко се изяждало прясно.

Когато ѝ дошло времето да се омъжи, нямало кой да я даде, защото майка ѝ и баща ѝ отдавна били починали. Шест деца били и останали сираци. Хич не било лесно, ама се справили. До седми клас учила и после отишла в разсадника да работи – залесявала фиданки. С мъжа си Митко се запознала на една седянка. Той бил много добър. Ама наистина много добър, затова го харесала. И въпреки тежката работа на полето, болното дете и пустата мъка, с него всичко било по-леко. И продължава да е.

С Митко имат две дъщери. Едната е по Сандански. От нея има един палав внук – Даниел. Работил в Рилския манастир. Учел за поп, ама не му харесала тая професия и сега бил там, на музея. *“Като минавате оттам му казвайте, че знаете за баба му Мария от село Пирин, споменавайте я”*.

За другото си дете разказва с мъка.

„Изкара средното в Сандански и след това ѝ откриха болестта. До 23 години беше при мене. На тютюн я карах. И дърва ми цепеше... Тя сама почна много да чете и каза, че иска да отиде да се лекува. Вече не знам колко години е там, където е, обаче иска да си дойде...”

Сега с Митко си гледат картофи в градината. Хранят прасенцата с тях, пък поедрите оставят за себе си. Последното прасенце заклали, както си му е обичаят, по Коледа. Затова си имат сланинка, с която топло черпят случайните си гости като нас. И като се стопли времето ще си вземат ново прасенце.

„Много ма е жал за прасенцата, като дойде време да ги колим. Всеки път ма е страх.“

Ето това е баба Мария от с. Пирин. Много нежна и свенлива и не особено приказлива. С топло и добро сърце, също като на нейния Митко... живееща всеки ден с един страх - че къщата пред тях ще се срути и ще ги затрупа живи. Както се рутят бавно и мълчаливо много от къщите в село Пирин.